ANA MARIA
SANDU

Omoară-mă!

roman

Ediția a II-a revăzută

POLIROM
2025

Atît. Și le-am umplut din nou paharele. Mi-am pus și mie, dar nici unul dintre noi nu mai ducea. Bărbiile le cădeau în piept și cu greu își mai țineau ochii deschiși. Cred că au așteptat, totuși, să-mi continui discursul. Dar m-am oprit.

Era clar că Geo nu mai avea cum să plece acasă, se făcuse mult prea tîrziu și era prea amețit. M-am gîndit că o să doarmă împreună, iar pe mine o să mă exileze pe canapea. I-am lăsat întîi pe ei să meargă la baie. Doamna Manea a scos așternuturi curate din raftul de jos al dulapului, dar nu reușea să îmbrace patul. Se dezechilibra și m-a chemat s-o ajut. Ne mișcam cu încetinitorul și așa ne-a găsit Geo, care ne-a luat pe amîndouă pe după gît și ne-a pupat pe rînd. Îmbrățișarea lui a durat o veșnicie.

Obrazul îi mirosea a săpun, mi-am întors capul și am depus un pupic pe barba lui grizonată. Sînt sigură că ea m-a văzut. S-a lipit imediat de pieptul lui de parcă ar fi vrut să treacă dincolo de cămașa deschisă la primii

doi nasturi, de pielea pe care se zăreau cîteva firișoare de păr albe, la care, fără să vreau, mă uitasem toată seara. La lumina galbenă a veiozei i-am simțit doamnei Manea privirea țepoasă care mă-ntreba ce dracu' căutam eu acolo, de ce-i deranjam. M-am întors de la baie și Geo m-a invitat să rămîn în cameră, așa că m-am întins prima în pat. Apoi au venit și ei, tot îmbrăcați și fără să le mai pese de așternuturile care ar fi trebuit schimbate. Geo se așezase în mijloc, iar noi de o parte și de alta a „tatălui".

Cineva apăsase și pe butonul veiozei. Draperiile fuseseră trase înainte de a se întuneca și în dormitor nu mai ajungeau de afară decît niște dîre subțiri de lumină de la becurile de pe stradă. Respiram prudent, încercam să nu atrag atenția asupra mea.

Mi-era mult mai bine acolo, cu ei, decît dacă aș fi rămas singură în living și aș fi pîndit orice mișcare care ar fi venit din camera în care dormeau.

M-am întors spre Geo abia cînd am avut senzația că materialul hainelor

le fîșîia prea tare. Habar n-am ce era în capul meu în afară de vinul care îl învîrtea. Și despre care am crezut că se va mai domoli dacă îmi voi schimba poziția inițială.

Geo încerca să-i spună ceva doamnei Manea, dar ea îi tot astupa gura cu mîinile. Nu știu cum a convins-o să se liniștească. Am făcut o nouă încercare să scap vie și cu capul întreg și m-am întors din nou spre perete. Geo m-a luat în brațe și își plimba palma caldă pe gîtul meu.

Pe doamna Manea o pierduserăm amîndoi în întuneric. Se făcuse frig și știam că Geo își strînsese picioarele la piept. Mi le imaginam descărnate și cu pielea tocită pe coapse. În loc să mi se facă scîrbă, m-a înduioșat foarte tare. L-am luat de mînă și m-am lipit de el. Îmi șoptea lucruri la ureche, dar atît de încet, că oricît aș fi încercat să înțeleg ce spune, nu auzeam decît zgomotul făcut de un pumn de pietricele care se izbeau de pămînt. N-aș ști să-ți zic dacă acel „aș vrea să mergem la Saint-Tropez

împreună, Ramona“ a fost rostit vreodată sau doar s-a strecurat în capul meu așa, de nebun. Ne chirciserăm toți trei în același pat și ne încălzeam doar dacă ne gîndeam la mare și la lumina ei spartă.

Geo mă ținea strîns în brațe și simțeam că oamenii tineri continuă să trăiască undeva în corpurile de bătrîni. Doar că se atrofiază, ca un organ nefolosit și scos din funcțiune. M-am gîndit că iubitul doamnei Manea se smochinise și că era posibil să fi ajuns cam la dimensiunea unui rinichi. Mă bucuram, însă, că nu plecase de tot și că, dacă mi-aș fi pus mintea, l-aș fi găsit. Ar fi trebuit să-i fi căutat lui Geo printre mărunțaie ca să pot să descopăr un bărbat tînăr, bronzat și cu pălărie de paie, chiar dacă redus la scara unui soldățel de plumb.

Noaptea ne vlăguise de tot. Se lăsase greu în picioare. Din tort nu mîncaserăm mai mult de un sfert și nimeni nu și-a adus aminte să-l pună în frigider. Rămăsese pe masă răvășit, cu

un „la mulți ani“ de glazură și ciocolată ciopîrțit la mijloc. Stăteam aliniați unul lîngă altul și aroma dulceagă se răspîndise peste tot. Am simțit-o cum mă învăluie, cum bucățile de blat negricios îmi înfundă nasul și-mi zgîrie gîtul. A fost nevoie să mă concentrez serios ca să nu vărs.

Respirația doamnei Manea devenise supărătoare, îi bolborosea încontinuu numele lui Geo. Îmi dădeam seama că îl strigă, dar el nu părea să o bage în seamă. L-am întrebat de ce nu-i răspunde, dar mi-a făcut semn să tac și mi-a zis să mă liniștesc și mai bine să încerc să dorm. Poate că numai eu percepeam scîncetul doamnei Manea. Dacă vedea prin somn și știa că ceva nu era în regulă, că brațele lui nu aveau ce să caute încolăcite în jurul meu?

Șuvițele de păr începuseră să-mi miroasă tare a săpun și Geo continua să mă mîngîie pe tot corpul. Ne încălziserăm sub pătură destul de tare. M-am întors spre el, m-am sprijinit într-un cot și l-am privit cîteva

minute fără să-mi dau seama dacă are ochii deschiși. I-am mîngîiat fața și l-am sărutat. Nu se aștepta.

Doamna Manea a început să-l strige din ce în ce mai insistent, mai înfricoșător. Am stat nemișcați un timp, pînă cînd Geo n-a mai suportat s-o audă și s-a întors spre ea. I-a vorbit ca unui copil care a visat urît. A încercat s-o liniștească, fără să știe ce să-i spună de fapt, dar cred că a sperat că ea o să-i recunoască vocea și o să iasă din coșmarul ăla tîmpit. Și-o să ne lase în pace să stăm lipiți unul de altul în seara aia.

N-a fost deloc așa, nu s-a dat bătută. Nu-i plăcea să fie dată la o parte, cu atît mai puțin de mine. Au început să ajungă pînă în colțul meu niște zgomote de parcă doi oameni se luaseră la trîntă pe orizontală. Cu o mînă se agățase de gîtul lui Geo și-l strîngea din ce în ce mai tare. Mai disperată. Cu cealaltă mînă încerca să-l zgîrie pe față și să-i scoată ochii, poate.